

hidtil selv at ansætte Strandfoged, med at Valget godkendes af Amtmanden". Men der staar i de 37 Strandfogders Arvesæstebreve, at de ere selv Strandfogder, og at deres Efterkommere skulle være det efter dem, Mand efter Mand, naturligvis med de Forpligtelser, som Loven giver, og som de skulle opfylde, og de skulle have Ret til at bestemme, dersom de uddø paa Mandssiden, hvem der saa skal overtage denne Ret. Nu, staar der i Lovforslaget, skal det godkendes af Amtmanden. Man siger vel, at Amtmanden vil godkende det — det vil han vel ogsaa som Regel — men det kan godt ske, at han ikke gør det; skal det ikke være en Formalisme, som ingen Betydning har, maa han ogsaa kunde nægte sin Godkendelse. Det er en Side ved Sagen. Men værre bliver det med § 4. Jeg ser nu meget godt, at man har lempet noget — for øvrigt efter Ministerens Initiativ — paa den oprindelige § 4 over for Bjærgelavene paa privat Forstrand. Der staar nemlig et Punktum i § 4 saalydende: "Paa de private Forstrande kunne saadanne Bjærgelav kun oprettes, for saa vidt det af Justitsministeriet findes fornødent." Nu tror jeg gerne, at den nuværende Justitsminister ikke vil finde det fornødent paa Naberg Forstrand, hvor, efter hvad jeg ved, Bjærgelavet er i særdeles god Orden, og hvor jeg aldrig har hørt Klage over, at det ikke var, som det skulde være. Selv om Beboerne der vilde være meget ivrige for at danne Bjærgelav, er det muligt, at den nuværende Minister vilde finde, at det udføres tilstrækkelig godt af de 37 Strandfogders Bjærgelav, men der kan jo komme en anden Justitsminister, der har en hel anden Opfattelse, og mener, at det samme bør ske der som ved de øvrige Strande. Vedtage vi altsaa Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse, vilde vi paa en ikke ubetydelig Strandlængde udsætte os for meget alvorlige Forvillinger. Jeg kan heller ikke med min bedste Vilje se andet, end at naar det hedder, at de vedkommende ere berettigede, eneberettigede til med deres egne Følk at bjærge, er det at forrykke Ejendomsretten noget at indskyde et Bjærgelav. — Det var det andet Punkt, og endnu er der et 3dje Punkt, selve Lønningsmaaden i § 3, der staar ganske i Strid med de Arvesæstebreve, som Forstrandsejeren i dette Tilfælde har udstedt. Vil man sige: Ja, men han har jo ikke været bemyndiget dertil, vil jeg dog dertil bemærke, at han ikke har givet dem anden Ret end den, Ejerne selv have udøvet i Arhundreder, og som det er forstaaet lige siden Christian V. Danste Lovs Dage og

siden 1836. — Ja, saa er der endelig det sidste. Det er med Hentyk til Auktionerne. Hidindtil har Forstrandsejeren været den, der har ført Forhandlingerne med Auktionsdirektøren og med ham bestemt Tiden og vel ogsaa væsentlig Betingelserne. Nu bliver det jo Amtmanden. Dette kunde maasse siges at være et Fremskridt; men det andet, jeg har fremført, er i alt Fald saa vægtigt og saa tilstrækkeligt, at jeg ikke skønner bedre, end at Ejendomsværdien af den private Forstrand er meget betydeligt formindsket.

Det forekommer mig derfor, at det vil være heldigt, hvis dette Lovforslag skal blive ophøjet til Lov, hvad der jo kan være meget at ønske, at det saa enten bliver ændret paa disse Punkter — det kan jo ikke ske her, men maasse siden, og derfor forbeholder jeg mig fornøden Frihed til lige over for disse Ændringer at stille mig i samme Retning, som jeg nu har udtalt — eller at man køber Forstranden, hvad jeg vilde anføre heldigt. Staten vilde jo vist nok købe den paa Betingelse af, at den ikke alene ikke kom til at tabe, men maasse endog kunde vinde noget. Forstrandsindtægten er allerede nu 24,000 Kr. og nogle Hundreder, og da Naberg Forstrand vist nok hører til dem, hvor der foregaar de rigeste Strandinger forholdsvis, vil der jo nok kunne gives en saadan Betaling for den, at det vil kunne blive tilfredsstillende, baade for Staten og den nuværende Ejer. Det forekommer mig, at saadan som det staar her i Lovforslaget, hvor det dels er overgivet til Ministeren og dels til Amtmanden at træffe Arrangement med de private, der have haft denne omtalte Ret, vil det give Anledning til mange Forvillinger. Da der, som sagt, ikke er mere tilbage end det Stykke Forstrand der, og noget øvre paa Anholt, vilde jeg sætte Pris paa, om man kunde naa til en Afslutning ved Købet deraf. Jeg har med megen Opmærksomhed selvølgelig gennemlest den ærede Justitsministers Smødegaaelse af det, der er fremsat fra de private Strandsejeres Side, men jeg har ikke kunnet blive overbevist om — hvorvel jeg erkender den højtærede Ministers Stærpsindighed og Retfærdighed paa disse specifikt juridiske Omraader — at Strandsejerne beholde den samme Ret som den, de hidtil have haft, og at ikke deres Ejendomsret meget betydelig formindskes. Jeg er ved det Andragende, jeg har faaet fra de 37 Strandfogder, som ere Smaataarsfølk, Følk, som i god Tro have købt og betalt deres Arvesæstebreve, bleven opfordret til at fremkomme med disse Udtalelser, da de jo til Dels bo i min